



Arrest

nr. 265 369 van 13 december 2021
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 15 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DE WOLF en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1961.

De tweede verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992.

1.2. De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 december 2018. Op 5 juni 2019 meldt verzoekster zich aan op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 7 juni 2019 dient de eerste verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 september 2019. Op 30 september 2019 meldt ze zich aan op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 2 oktober 2019 dient ze een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 22 maart 2021 worden de verzoekende partijen afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.4. Op 21 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van elke verzoekende partij een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van eerste verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1961 in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde sinds 1990 in Urbanizacion Jardines del Volcan in Santa Tecla, departement La Libertad. U woonde daar met uw echtgenoot en drie kinderen. U behaalde een licentiaat verpleegkunde en werkte vervolgens 32 jaar als verpleegster, zowel in een ziekenhuis als in de gemeenschappen. De laatste vier jaar werkte u in de Unidad de Salud van Antiguo Cuscatlan, waar jullie ook medische zorgen toedienden in de gemeenschappen. U deed daarnaast ook privéverpleging aan huis.

Voor u in Antiguo Cuscatlan werkte, werkte u in de Unidad de Salud van Nuevo Cuscatlan en in de zelfstandige kliniek van deze gemeente. Toen u in januari van 2015 rond 6u30 uw shift in deze kliniek beëindigde, werd u gebeld door een man die 1000 dollar van u eiste. Indien u dat niet zou doen, zou hij mensen sturen om uw huis kapot te schieten. Hij wist waar u woonde, waar u werkte en hoeveel kinderen u had. U belde vervolgens uw gezin om hen te zeggen dat ze thuis moesten blijven en ging hierna naar huis. Uw dochter Iliana contacteerde vervolgens een vriendin wiens vader agent was. Hij belde u op en gaf u de raad om thuis te blijven en jullie uurroosters aan te passen. Hij zette twee onderzoekers op uw zaak die u later informeerden dat de beller een bendelid was dat in de gevangenis Mariona zat. U stopte na enkele dagen uw werk in de zelfstandige kliniek en werd van de Unidad de Salud van Nuevo Cuscatlan overgeplaatst naar die in Antiguo Cuscatlan. U betaalde het gevraagde bedrag niet.

Op 2 juni 2016 verliet uw zoon JJDM (CGVS xx/xxx; DVZ xxx) El Salvador en op 25 juli 2017 vroeg hij internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. Op 27 april 2018 werd hij erkend als vluchteling. Op 1 februari 2018 verliet uw dochter JSMD (CGVS xx/xxx; DVZ xxx) El Salvador en op 16 februari 2018 vroeg ze internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. Op 18 mei 2018 werd ze erkend als vluchteling.

In januari 2018 werd de oom van uw dochter, LAV, doodgeschoten door een bende omdat hij de renta niet had betaald. In april 2019 verdween uw neef JBMM. Sindsdien hebben jullie geen nieuws meer over hem.

In juni 2018 verdween een collega van uw dochter Iliana. Aangezien ze verantwoordelijk was voor het personeel, probeerde ze te achterhalen waar deze vrouw was. Na twee weken kon ze haar dochter bereiken en deze vertelde dat haar moeder verdwenen was. Vervolgens stuurde de bende via een andere collega de boodschap dat ze niet langer naar de vrouw mochten zoeken of ze zouden ook problemen krijgen. Vervolgens sprak uw dochter met haar team af om het niet meer over de verdwijning te hebben.

In juni 2018 kwamen twee personen, waarvan één met een schotwond, zich laten verzorgen in de Unidad de Salud. Ze gaven een bijnaam van een persoon en vroegen of die zich was komen laten verzorgen omdat deze ook een schotwond had. U zei dat u dat niet wist en zweeg. In september 2018 ging u voor uw werk met een collega op bezoek bij een zwangere vrouw in de zone El Tanque. Op weg naar haar huis werden jullie door twee jongens gevolgd, die jullie ook bij de vrouw in huis in de gaten hielden. Vervolgens verlieten jullie snel deze zone. In oktober van 2018 ging u met een team zorg verlenen in de zone El Espino. Een lokale leider viel jullie aan en zei dat jullie moesten vertrekken, wat jullie vervolgens deden.

U verliet El Salvador op 17 december 2018 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 18 december 2018 aankwam.

Op 7 juni 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

Uw dochter Iliana verliet El Salvador op 4 september 2019 en kwam een dag later in België aan. Op 30 september 2019 diende ze een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door bendeleden.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, en uw kaart van verpleegster. Uw dochter legt volgende documenten neer: haar paspoort, haar identiteitskaart, een mail in verband met haar diploma, een klacht over de verdwijning van haar neef, een artikel over de moord op haar oom, het contract van haar werk in België, drie attesten van opleidingen Frans, en medische documenten van uw dochter J. .

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Het belangrijkste en meest ernstige incident dat u zou meegemaakt hebben in El Salvador, de telefonische afpersing en doodsb bedreiging, is niet geloofwaardig. In de eerste plaats leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over de datering van deze gebeurtenis. U verklaarde namelijk eerst spontaan dat het in januari van 2016 plaatsvond (CGVS, p. 9). Wanneer vervolgens expliciet naar de datering wordt gevraagd, herhaalt u dit (CGVS, p. 12). Deze datering klemt echter met uw bewering dat u de laatste vier jaar in de Unidad de Salud van Antiguo Cuscatlan werkte. Gezien u ontslag nam vlak voor uw vertrek in december 2018, zou u er dus rond december 2014 begonnen zijn (CGVS, p. 6). Dit is dus tegenstrijdig met uw bewering overgeplaatst te zijn ten gevolge van de bedreiging in januari 2016. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u dat het inderdaad verkeerd was en

verklaart u dat de bedreiging in januari 2015 plaatsvond. Het is echter weinig aannemelijk dat u tweemaal iets anders verklaart over dit essentieel element van uw asielrelaas (CGVS, p. 18-19). Bovendien verklaarde uw dochter J. op twee verschillende momenten dat deze gebeurtenis in maart 2017 zou hebben plaatsgevonden. (Vragenlijst CGVS xxx en NPO CGVS xxx, p. 7). Wanneer u erop gewezen wordt dat J. deze gebeurtenis op een ander tijdstip situeerde, antwoorde u en uw andere dochter Iliana dat ze zich vergist heeft en zenuwachtig was (CGVS, p. 19; CGVS xxx, p. 16). Het is echter niet aannemelijk dat ze tweemaal op twee verschillende elementen zich zou hebben vergist over een dermate essentieel element van haar asielrelaas. Ze haalde deze gebeurtenis namelijk eveneens aan als een van haar primaire asielmotieven. Bovendien legde ze deze verklaringen af slechts een jaar nadat de bedreiging volgens haar zou hebben plaatsgevonden. In deze situatie kan wel degelijk verwacht worden dat ze het verschil zou weten tussen iets wat een jaar of drie jaar voordien zou zijn gebeurd. Jullie verklaringen voor deze tegenstrijdigheid kunnen dus allerminst overtuigen. Bijgevolg brengen deze tegenstrijdige verklaringen ernstige schade toe aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

U verklaarde dat u na dit telefoontje zowel uw vaste als mobiele telefoon uitschakelde om geen telefoon meer te krijgen. U maakt ook geen melding van telefoons die u nadien van de bende kreeg. Zowel uw dochter J. als uw zoon verklaarden echter dat u driemaal werd gebeld (Vragenlijst CGVS xxx; Vraag om inlichtingen xxx, p. 9-10). Ook over dit aspect leggen jullie dus inconsistente verklaringen af.

Verder leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over de bendeaanwezigheid bij jullie woning. U verklaart namelijk dat de twee voornaamste bendes in El Salvador MS 18 en Mara Salvatrucha zijn. Gevraagd welke bende er op uw woonplaats de macht heeft, antwoordt u MS 18 (CGVS, p. 18. U herhaalt deze opdeling later in het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 15) U geeft hiermee al blijk van een erg beperkte kennis van de bendes in El Salvador, zeker voor iemand die beweert ernstige bedreigingen te hebben gekend. De twee voornaamste bendes zijn namelijk Mara Salvatrucha, kortweg MS-13, en Barrio 18, of kortweg 18 (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Met de bewoording MS-18 haalt u dus de twee voornaamste rivaliserende bendes door elkaar. Gezien u het heeft over Mara Salvatrucha als de tegengestelde bende, lijkt u dus te willen zeggen dat Barrio 18 aan uw woonplaats de controle heeft. Dit is echter in tegenspraak met de verklaring van uw dochter Iliana, die stelt dat MS er de controle heeft (CGVS xxx, p. 4). Wanneer zij met uw verklaring wordt geconfronteerd houdt ze vol dat het MS is en stelt ze dat u misschien bedoelde dat de volgende pasage van bende 18 is (CGVS xxx, p. 16). Hiermee kan ze jullie tegenstrijdige verklaringen geenszins uitleggen. Uw gebrek aan kennis en tegenstrijdige verklaringen over de bendeaanwezigheid doet dan ook verder schade aan de geloofwaardigheid van de bedreiging die een bende tegen jullie zou geuit hebben. Er kan namelijk verwacht worden dat u zich hierdoor beter bewust zou zijn van de bendesituatie in uw directe omgeving. Het is voorts ook niet aannemelijk dat uw dochter niet op de hoogte is door welke bende de bedreiging werd geuit. Wanneer haar namelijk werd gevraagd waarom niemand naar jullie huis werd gestuurd als ze wisten waar jullie woonden, stelt ze dat hij misschien een lid was van de tegengestelde bende (CGVS xxx, p. 13). Aangezien jullie door de onderzoekers van de politie werden geïnformeerd over de bender, is het dan ook niet aannemelijk dat ze niet zou weten tot welke hij behoorde. Dit zou namelijk essentiële informatie zijn om jullie veiligheid te kunnen waarborgen.

Voorts is de gang van zaken van deze gebeurtenis op zich weinig aannemelijk. U wordt namelijk uit het niets gebeld om 1000 dollar te geven, maar de concrete modaliteiten van deze betaling worden niet gegeven. De persoon aan de telefoon zou u opnieuw bellen om te laten weten waar u moest betalen (CGVS, p. 9). Dit komt allesbehalve aannemelijk over. Als deze persoon vanuit de gevangenis u zou bellen om u af te persen, kan wel degelijk verwacht worden dat hij u ook meteen opdraagt waar en wanneer dit moet gebeuren. Wanneer u nadien niet betaalt, gebeurt er vervolgens niets. De bedreigingen die werden geuit worden niet uitgevoerd, hoewel u tot uw vertrek in dezelfde woning bleef wonen (CGVS, p. 3) en nog enkele dagen verder werkte in de kliniek (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom de bedreiging, namelijk dat ze iemand naar uw huis zouden sturen als u niet betaalde, niet werd uitgevoerd, verklaart u dat er een andere bende was waar u woonde dan waar u werkte en ze dus niet bij u in de zone konden komen. Wanneer daarop gevraagd wordt waarom hij dan specifiek zei dat hij mensen naar uw huis zou sturen als bedreiging, stelt u dat ze iemand vermomd kunnen sturen of wachten op een andere plaats (CGVS, p. 15-16). Het CGVS kan enkel vaststellen dat ook dit blijkbaar niet gebeurde. U haalt hiermee bovendien ook uw eigen redenering over zijn onmogelijkheid om iemand naar uw woning te sturen onderuit. U hebt dan ook geen afdoende verklaring voor de afwezigheid van repercussies voor u en uw familie nadat u het bedrag niet betaalde. Deze onwaarschijnlijkheden plaatsen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis dan ook verder op losse schroeven.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u telefonisch afgeperst en bedreigd werd door een bende. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Wat de overige incidenten betreft die u meemaakte bij de uitvoering van uw beroep moet vastgesteld worden dat deze onvoldoende ernstig zijn. Bij het incident in El Tanque in september van 2018, werd u louter gevolgd en in de gaten gehouden door twee jongens en wandelden jullie vervolgens terug weg (CGVS p. 11 en 16). Gevraagd of u hierdoor nadien nog problemen kende, begint u te vertellen over een ander incident dat ervoor, in juni van 2018, plaatsvond en waarbij u door een persoon met een schotwond die u moest verzorgen gevraagd werd naar een bepaalde nickname. U antwoordde dat u niet wist of die persoon gekomen was. Vervolgens stelt u dat u bang was dat mensen u buiten zouden opwachten omdat u iemand van een andere bende had verzorgd (CGVS, p. 16). Dit is echter louter een hypothetische vrees, die u niet verder staft. Bij het derde concrete incident in El Espino had dit enkel tot gevolg dat jullie weg moesten gaan uit deze zone. Bovendien werden jullie na deze gebeurtenis niet langer naar deze zone gestuurd. Gevraagd naar verdere problemen met deze personen, stelt u dat u de persoon die het meest agressief was later moest verzorgen en dat dat niet goed voelde (CGVS, p. 16-17). Deze gebeurtenissen tonen niet aan dat u geïsoleerd werd door de bendeleden, maar zijn uitingen van de algemene bendeaanwezigheid in El Salvador. Deze gebeurtenissen tonen aldus niet aan dat u een reëel risico loopt op ernstige schade.

Wat het probleem van uw dochter Iliana op haar werk in juni van 2018 betreft, dient eveneens vastgesteld worden dat deze gebeurtenis onvoldoende ernstig is. Ze werd namelijk eenmalig via een collega door de bende aangespoord niet langer naar haar verdwenen collega te zoeken, waarna ze dat ook niet meer deed. Nadien werd ze niet meer gecontacteerd door de bende en kreeg ze er geen verdere problemen door (CGVS xxx, p. 14-15). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat zij hier in de toekomst nog problemen door zou kennen.

Wat de verdwijning van uw neef en de dood van de oom betreft, tonen jullie niet aan hierdoor problemen te hebben gekend. U haalde deze gebeurtenissen zelfs niet aan tijdens het persoonlijk onderhoud en vermeldde enkel de verdwijning van uw neef bij DVZ (Vragenlijst CGVS), wat de relevantie van deze gebeurtenissen ernstig nuanceert. Wanneer uw dochter gevraagd werd of jullie problemen kenden door de verdwijning van uw neef, antwoordde ze van niet. Wat haar oom betreft, stelde ze dat de bendeleden familieleden beginnen lastigvallen als ze niet krijgen wat ze willen van de persoon in kwestie. Aangezien u goed bevriend was met uw neefjes en nichtjes denkt ze dat er met jullie iets gebeurd zou zijn als jullie er nog waren (CGVS xxx, p. 15). Het gaat hier dus louter om een hypothetische vrees. Bovendien blijken jullie na zijn overlijden in januari 2018 en jullie vertrek in respectievelijk december 2018 en september 2019 ook geen concrete problemen hierdoor te hebben gekend. Jullie laten dus na concreet aan te tonen door deze gebeurtenissen zelf een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade te hebben.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel van verpleegster op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Uw dochter stelt dat ze bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden geïsoleerd omdat jullie in het buitenland verbleven hebben (CGVS xxx, p. 16).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit

België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals eerder werd uiteengezet, worden jullie problemen met de bende niet aannemelijk bevonden. Jullie liepen dus niet in het vizier van een bende. Jullie halen ook geen concrete elementen aan waardoor jullie omwille van jullie buitenlands verblijf gevisieerd zouden worden. Bovendien verblijven twee van uw kinderen al een tijd in België en hebben jullie hierdoor in El Salvador geen problemen gekend. Ook uw echtgenoot, die tot op heden in jullie woning verblijft, heeft geen problemen gekregen door jullie verblijf in het buitenland. Hij moet weliswaar afpersingsgeld betalen aan een bende, maar dit is verbonden aan zijn bedrijf (CGVS, p. 17-18).

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

De documenten die jullie neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten en identiteitskaarten bewijzen jullie nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. Uw werk als verpleegster, dat u aantoonst met de verpleegsterskaart, wordt evenmin in twijfel wordt getrokken. De opleiding van uw dochter Iliana, zowel in El Salvador als in België, worden ook niet betwist. Ook aan haar werk in België wordt niet getwijfeld. Ook de verdwijning van uw neef en de moord op uw dochters oom zijn elementen die niet betwist worden. Ook de medische situatie van uw dochter J. worden in deze beslissing als dusdanig aangenomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van de tweede verzoekende partij werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1992 in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde sinds uw geboorte in Urbanizacion Jardines del Volcan in Santa Tecla, departement La Libertad. U woonde daar met uw ouders, broer en zus. U studeerde vanaf 2012 sociale communicatiewetenschappen aan de universiteit Dr. Jose Matias Delgado en behaalde in 2017 uw diploma. Hierna begon u te werken in het management van het restaurant (...). Uw moeder werkte als verpleegster.

Toen uw moeder in januari van 2015 rond 6u30 haar shift in de kliniek van Nuevo Cuscatland beëindigde, werd ze gebeld door een man die 1000 dollar van haar eiste. Indien ze dat niet zou doen, zou hij mensen sturen om haar huis kapot te schieten. Hij wist waar ze woonde, waar ze werkte en hoeveel kinderen ze had. Ze belde vervolgens het gezin om jullie te zeggen dat jullie thuis moesten blijven en ze ging hierna naar huis. Uw contacteerde vervolgens een vriendin wiens vader agent was. Hij belde jullie op en gaf jullie de raad om thuis te blijven en jullie uurroosters aan te passen. Hij zette twee onderzoekers op de zaak die uw moeder later informeerden dat de beller een bendelid was dat in

de gevangenis Mariona zat. Uw moeder stopte na enkele dagen haar werk in de zelfstandige kliniek van Nuevo Cuscatlan en werd van de Unidad de Salud van Nuevo Cuscatlan overgeplaatst naar die in Antiguo Cuscatlan. Ze betaalde het gevraagde bedrag niet.

Op 2 juni 2016 verliet uw broer JJDM (CGVS xx/xxx; DVZ xxx) El Salvador en op 25 juli 2017 vroeg hij internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. Op 27 april 2018 werd hij erkend als vluchteling. Op 1 februari 2018 verliet uw zus JSMD (CGVS xx/xxx; DVZ xxx) El Salvador en op 16 februari 2018 vroeg ze internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. Op 18 mei 2018 werd ze erkend als vluchteling.

In januari 2018 werd uw oom, LAV, doodgeschoten door een bende omdat hij de renta niet had betaald. In april 2019 verdween uw neef JBMM. Sindsdien hebben jullie geen nieuws meer over hem.

In juni 2018 verdween een collega van u. Aangezien u verantwoordelijk was voor het personeel, probeerde u te achterhalen waar deze vrouw was. Na twee weken kon u haar dochter bereiken en deze vertelde dat haar moeder verdwenen was. Vervolgens stuurde de bende via een andere collega de boodschap dat jullie niet langer naar de vrouw mochten zoeken of jullie zouden ook problemen krijgen. Vervolgens sprak u met uw team af om het niet meer over de verdwijning te hebben.

In juni van 2018 kwamen twee personen, waarvan een met een schotwond, zich laten verzorgen in de Unidad de Salud waar uw moeder werkte. Ze gaven een bijnaam van een persoon en vroegen of die zich was komen laten verzorgen omdat deze ook een schotwond had. Uw moeder zei dat ze dat niet wist en zweeg. In september 2018 ging ze voor haar werk met een collega op bezoek bij een zwangere vrouw in de zone El Tanque. Op weg naar haar huis werden zij door twee jongens gevolgd, die hen ook bij de vrouw in huis in de gaten hielden. Vervolgens verlieten ze snel deze zone. In oktober van 2018 ging uw moeder met een team zorg verlenen in de zone El Espino. Een lokale leider viel hen aan en zei dat ze moesten vertrekken, wat ze vervolgens deden.

Uw moeder verliet El Salvador op 17 december 2018 en kwam een dag later in België. Op 7 juni 2019 vroeg ze internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U verliet El Salvador op 4 september 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Cuba en Frankrijk naar België, waar u op 5 september 2019 aankwam.

Op 30 september 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer beroofd te worden door bendeleden.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een mail in verband met uw diploma, een klacht over de verdwijning van uw neef, een artikel over de moord op uw oom, het contract van uw werk in België, drie attesten van opleidingen Frans, en medische documenten van uw zus. Uw moeder legt haar paspoort, identiteitskaart en kaart van verpleegster neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder GMMDD (CGVS xx/xxx; DVZ xxx). In het kader van haar verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van haar vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw moeder. De beslissing van uw moeder luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Samenhang

2.1. De eerste verzoekende partij is de moeder van de tweede verzoekende partij. Zij beroepen zich beiden op dezelfde vluchtmotieven.

De bestreden beslissingen verwijzen grotendeels naar dezelfde motieven. Daarenboven wordt in de verschillende bestreden beslissingen ook naar de onderlinge verklaringen van de verzoeksters verwezen. De verzoekschriften tegen de bestreden beslissingen zijn gelijklopend. Zij bevatten dezelfde middelen en dezelfde uiteenzetting die in wezen een bespreking en weerlegging inhouden van de motieven van de bestreden beslissingen.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voeren verzoeksters de schending van de artikelen 48/3 tot 48/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.2. Nadat verzoeksters een theoretische uiteenzetting hebben gegeven omtrent de door hen aangevoerde bepalingen en beginselen, wijzen verzoeksters erop dat de twee meerderjarige kinderen van de eerste verzoekende partij en aldus de broer en zus van de tweede verzoekende partij in 2016 en 2018 als vluchteling werden erkend. In dit verband gaan verzoeksters eerst in op het principe van gezinseenheid krachtens artikel 8 van het EVRM. Verzoeksters verwijzen ook naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeksters vervolgen dat hun familieleden die reeds als vluchteling in België werden erkend gelijkaardige verklaringen hebben afgelegd. Het feit dat verschillende personen dezelfde vluchtmotieven aanhalen heeft uiteraard niet alleen implicaties betreffende de vorm van de verklaringen maar ook betreffende de inhoud. De aanwezigheid van twee verschillende personen impliceert een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen. Het is van belang dat verwerende partij de verschillende persoonlijkheden, emoties en het verleden van eenieder in acht neemt en niet blindelings de verklaringen naast elkaar legt om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken. Er dient te worden benadrukt dat eventuele verschillen omtrent details of de manier waarop een evenement werd beleefd logisch voortvloeit uit het feit dat zij twee verschillende personen zijn. Deze verschillen hoeven niet meteen als tegenstrijdigheden te worden beschouwd.

Vervolgens gaan verzoeksters in op de specifieke motieven van de bestreden beslissingen. Zij betogen dat:

“a) Betreffende het incident van de telefonische afpersing en doodsb bedreiging

Verwerende partij stelt dat de telefonische afpersing en doodsb bedreiging van verzoekster niet geloofwaardig zou zijn omwille van tegenstrijdigheden met betrekking tot de datum van het incident en het aantal gekregen telefoontjes.

Verzoekster wijst erop dat zij zichzelf onmiddellijk corrigeerde tijdens het verhoor en correct aangaf dat het incident in 2015 plaatsvond. Betreffende de tijd die zij spendeerde op haar laatste werkplaats, berekende zij 4 volle jaren van januari 2015 en komt zo op december 2018 uit, tijdstip waarop zij El Salvador verliet en dus ook haar werkplaats te Unidad de Salud van Antiguo Cuscatlan.

Er dient betreffende de verschillen tussen familieleden te worden herhaald dat ieder de evenementen op zijn eigen manier beleefd en zich niet op dezelfde manier en in de dezelfde mate herinnert. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert is een datum niet de essentie van het asielrelaas. Het evenement in se is essentieel. Bovendien zijn er in casu verschillende uiteenlopende incidenten die

plaatsvonden met verschillende familieleden als slachtoffer. Dit kan enige verwarring zaaien omtrent de data voor de verschillende familieleden.

Zijnde een detail dat men zich in functie van de persoonlijke affiniteiten en geheugen herinnerd, is de datering van een incident niet essentieel. Bijgevolg zijn tegenstrijdigheden hieromtrent niet van aard schade toe te brengen aan de geloofwaardigheid van het incident.

Hetzelfde geldt voor het aantal telefoontjes dat niet de essentie van het asielrelaas vormt.

Tenslotte stelt men vast dat verwerende partij uiteraard niet vermeldt hoe de verklaringen van verzoekers perfect concorderen op volgende punten:

Waar verzoekster zich bevond tijdens het telefoongesprek

Wat haar belager zei

Het bedrag dat moest betaald worden

Dat de belager een gevangene was

De voorzorgsmaatregelen die werden genomen (verandering van werkplaats, twee onderzoekers werden op de zaak gezet, tijdelijk stopzetting activiteiten aan de universiteit)

Tenslotte blijkt uit de vluchtelingenstatus van J. en J. dat de aard van het incident (en de algemene context van El Salvador) alleszins reeds als voldoende zwaarwichtig werd beschouwd om de bescherming toe te kennen. De motivatie van de bestreden beslissing geeft verzoekers niet de mogelijkheid te begrijpen waarom er anders werd geoordeeld over hun aanvraag.

b. Betreffende de bendeaanwezigheid bij de gezinswoning

Verwerende partij stelt dat de kennis van verzoekster omtrent de bendes ondermaats is. Bovendien zouden haar verklaringen omtrent de bendeaanwezigheid in de buurt tegenstrijdig zijn met die van haar dochter Iliana. Verwerende partij verwondert zich daarnaast over de onwetendheid van verzoekster omtrent de bende van de belager.

Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat verzoekster een opgeleid profiel heeft en als verpleegster werkt in de publieke maar ook privé-sector. Zij hield zich vooral bezig met haar professionele activiteit en woonde in een rustige buurt (dat op een gegeven moment onrustig werd). Het gezin had een voordelige financiële situatie waardoor voor het begin van de problemen verzoekster weinig aandacht aan de bendes schonk, of tenminste aan hun identiteit.

Het is duidelijk dat zij bij deze verklaringen verward was en de namen van de bendes door elkaar haalde.

Dit kan echter bezwaarlijk kwalijk worden genomen aan verzoekster gezien het duidelijk een gevolg is van stress en ongemak tijdens het interview. Haar dochter corrigeerde trouwens de gegeven informatie in haar eigen verhoor die plaatsvond in de namiddag. Verzoekster vertrouwde toe aan haar raadvrouw dat zij de stress van twee personen droeg door het eerste verhoor te moeten afnemen in de voormiddag, voor dat van haar dochter.

Vervolgens valt op dat verzoekster aangaf dat de bende MS 18 aanwezig was in haar buurt en handhaafde zo een verwarring tussen Barrio 18 en MS 13 (door een woord van elke bendenaam te ontlenen en samen te brengen). Met andere woorden verwijst de foute benaming van verzoekster in gelijke mate naar Barrio 18 en MS 13. Hoe verwerende partij hieruit afleidt dat zij Barrio 18 bedoelde (wat net in tegenstrijd is met de verklaringen van haar dochter) en niet MS 13 blijft en raadsel en doet denken aan een subjectieve interpretatie dat onterecht in het nadeel van verzoekers luidt.

Verzoekers voegen hieraan toe dat de politie hun inderdaad de naam van de dader toevertrouwde maar niet aangaf tot welke bende deze laatste behoorde.

c. Betreffende de gang van zaken van het incident

Verwerende partij verwondert zich over de gang van zaken van het beschreven incident. Zij uit onbegrip ten aanzien van de verklaringen van de belager aan de telefoon en waarom deze niet aangaf waar en wanneer er diende betaald te worden. Ook het gebrek aan uitvoering van de bedreiging na het niet betalen van de som is volgens haar opmerkelijk.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de belager verklaarde dat hij iemand ging sturen om het bedrag op te halen, waardoor het logisch is dat hij in eerste instantie geen ophaalplaats aangaf.

In de tweede plaats stelt men vast dat verwerende partij een reeks vraagstellingen uit en zich verwonderd verklaart over de gang van zaken. Echter blijkt uit niets dat incidenten met bendes in het algemeen anders zouden lopen. Uit de redenering van verwerende partij blijkt eerder dat zij zich puur op subjectieve bevindingen baseert en niet op objectieve informatie waaruit zou blijken dat dergelijke incidenten die bendeleden en afpersing impliceren anders zouden verlopen.

Men merkt doorheen de beslissing dat verwerende partij getuigt van een volledig gebrek aan inrekeningname van de culturele context van het dossier. Verschillende elementen worden steeds weer met een westerse bril geïnterpreteerd, zonder enige beschouwing van hoe het er ter plaatse aan toe gaat.

Nochtans staat de inrekeningname van de culturele context centraal, bij gebrek hieraan bestaat steeds het risico ethnocentrisme toe te passen. Dit principe maakt deel uit van de basisbeginsels die doorheen de asielprocedure dienen te worden toegepast:

Artikel 15.3, a van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) bepaalt als volgt: [...] Het dossier is gebaseerd op een persoonlijke vervolging vanwege MS 13, heersende bende in de regio van verzoekers.

Het is nodig te benadrukken dat verzoekers voor de handelingen van hun belagers geen verklaring kunnen bieden en dat dit volstrekt logisch is. Zij kunnen niet anders dan bevestigen hoe het slechteriken zijn, zij naar hun eigen zin handelen en dit op een onverwachte manier. Door te gissen naar hoe de bende zich volgens haar had moeten gedragen, tracht verwerende partij zo een profiel van de bende voorop te stellen die vooreerst niet conform aan verzoekers verklaringen is maar vooral niet juridisch onderbouwd is. Bijgevolg is dit profiel uiteindelijk niet meer waard dan het profiel dat verzoekers van de bende geven.

Verwachten van de asielzoeker dat hij de handelingen van zijn belager verklaart is buitensporig.

Bovendien dient verwerende partij rekening te houden met de gegeven culturele context hiervoor: criminele bendes in El Salvador gaan chaotisch te werk en zijn onvoorspelbaar. Verwerende partij brengt niets aan die het tegengestelde aantoon.

Er dient verder te worden gebouwd op de verklaringen van verzoekers, met ondersteuning van objectieve bronnen, die het onverwachte, chaotische en eigenwijze karakter van de handelingen van de Salvadoraanse bendes bevestigen.

d. Betreffende de overige incidenten

Verwerende partij redeneert vervolgens dat de andere besproken incidenten onvoldoende ernstig waren.

Verzoekers besloten inderdaad het land te verlaten naar aanleiding van meerdere incidenten, waaronder het besproken incident (telefonische bedreigingen in 2015) dat zij als het meest ernstige ervaarden:

2015: telefonische afpersing en doodsb bedreiging

Dood van de oom, LAV

Januari 2018: verdwijning van de neef, JBLM

Juni 2018: het verzorgen van een persoon die vragen stelde over een bendelid (nickname)

Juni 2018: Iliana werkt in een restaurant en wordt aangespoord om niet langer naar haar verdwenen collega te zoeken

September 2018: Incident in El Tanque waarbij verzoekster gevolgd werd door twee jongens

Het is duidelijk dat verzoekers trachten een totaalbeeld te schetsen van de plaatselijke realiteit waarbij met een zekere frequentie incidenten worden beleefd die steeds in link zijn met de bendeaanwezigheid in de gegeven regio. Het is de bedoeling om alle incidenten samen te nemen, te analyseren en te af te wegen en niet elk incident afzonderlijk uit de context te halen en het zo als onvoldoende ernstig te etiketteren.

De dochter en zoon van verzoekster werden reeds als vluchteling erkend voor een deel van bovenstaande incidenten.

Verzoekers verklaarden ten juisten titel dat zij de accumulatie van bovenvernoemde incidenten niet meer konden verdragen en zo een perpetueel, ernstig en zwaarwichtig gevaar vluchten naar veiligere en betere oorden.

1.4. Onbetwiste elementen

Uit bestreden beslissing en voorgaande opmerkingen blijkt dat volgende elementen onbetwist blijven en dus als geloofwaardig dienen te worden beschouwd:

Moord op oom, LAV (bewezen door artikel)

Verdwijning van neef, JBMM (bewezen door neergelegde klacht)

Vluchtelingenstatus van zoon en dochter van verzoekster die in België verblijven

Beroep van verpleegster van verzoekster (bewezen door neergelegde kaart)

Feit dat man van verzoekster renta betaalt als kleine handelaar

Deze elementen dienen bijgevolg automatisch te worden meegenomen in de analyse van nood tot bescherming van verzoekers."

In het daaropvolgend onderdeel van hun middel gaan verzoeksters in op de samenwerkingsplicht en bewijslast.

Hierna betogen verzoeksters met betrekking tot de vluchtelingenstatus dat: "a. Vervolgingsgrond Verzoekster werkt als verpleegster in de publieke sector bij de Unidad de Salud van Antiguo Cuscatlan alsook in de privé-sector.

Zij werd in januari 2015 gebeld door een man die 1000 dollar opeiste. Hij dreigde naar liet gezinshuis te komen en alles te vernielen. Hij was op de hoogte van het adres van verzoekster, maar ook waar ze werkte en hoeveel kinderen ze had.

Verzoekster beschreef dit op een doorleefde manier tijdens haar persoonlijk onderhoud en onder andere hoe zij weende en meteen haar man opbelde om haar te komen halen. Zij had overigens de hulp van een arts nodig had om te bekomen van de angst van dit telefoontje.

Er werden voorzorgsmaatregelen genomen.

Twee onderzoekers werden op de zaak gezet en identificeerden de belager als een gevangene uit Mariona.

Daarnaast veranderde het hele gezin van levensstijl door uurroosters te wijzigen, verzoeksters' werk stop te zetten, overgeplaatst te worden in een andere regio, de telefoon uit te trekken, de activiteiten aan de universiteit tijdelijk stop te zetten en zich zeer discreet te maken.

Verzoekers identificeren zich bijgevolg als toebehorend tot verschillende sociale groepen:

- *die van familielid van vermoorde of verdwenen personen die zich verzetten tegen benedeleden (zie dood oom en verdwijning neef.*
- *die van familielid van kleine handelaar die renta betaalt (echtgenoot van verzoekster)*
- *die van vrouw (a)*
- *die van verpleegster en familielid van verpleegster (b)*
- *die van de personen die zich verzetten tegen de eisen van een criminele bende (door geen gevolg te geven aan hun bedreigingen om samen te werken) en zo een politieke overtuiging uiten (c)."*

Op basis van landeninformatie betogen verzoeksters dat zij een risico op vervolging lopen louter omdat ze vrouwen zijn. In dit verband citeren ze uit "UNHCR, first-hand accounts of refugees fleeing El Salvador, Guatemala, Honduras and Mexico". Daarnaast meent eerste verzoekster dat zij als verpleegster (en haar dochter als familielid van verpleegster) eveneens een risico loopt. Ze citeren uit verschillende bronnen om dit standpunt te onderbouwen: El Salvador Gangs Use Hospital Staff to Pass On Criminal Orders, Barrio 18, 2 juli 2019, PARKER Asmann; IDMC, An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador September 2018, (United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) March 2016, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador). Eerste verzoekster benadrukt dat ze reeds concrete incidenten aangehaald heeft waarbij het verzorgen van een bendelid haar angst voor repercussies inboezemde en het werken in de privésector jaloezieën of doorgedreven afpersing kon veroorzaken bij benedeleden, door het vermoeden van beter salaris. Bovendien hebben verzoeksters geweigerd gevolg te geven aan de eisen van benedeleden en dit wordt geïnterpreteerd als verzet tegen de autoriteit en de regels van deze bende. Dit maakt dat de verzoekende partijen in geval van terugkeer naar El Salvador des te meer een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Wederom citeren verzoeksters uit landeninformatie. Tot slot stellen verzoekers dat hen het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

In ondergeschikte orde vragen verzoeksters de toekenning van de subsidiaire bescherming. Vooreerst gaan verzoeksters in op de begrippen "gewapend conflict" en "willekeurig geweld" op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in El Salvador stellen verzoeksters dat: *"Echter, in verschillende bronnen vinden we informatie die gewag maakt van de weigering van de internationale gemeenschap om de situatie in El Salvador correct te benoemen.*

Gang violence is most often considered a criminal rather than a conflict issue, which limits the international community's willingness to mitigate the conflict or provide humanitarian aid.

Er dienen aan de hand van de meest recente bronnen bemerkingen te worden gemaakt bij de realiteit ter plaatse, die genuanceerd is maar minder rooskleurig is dan wat tegenpartij lijkt te insinueren.

Zo zijn de bendes sinds jaren sterk geëvolueerd. Zij gaan niet meer alleen crimineel te werk zoals indertijd maar zijn nu ook gepolitiseerd in hun functioneren.

Zo kunnen zij niet meer als louter crimineel gemeenrechtelijke actoren worden beschouwd aangezien zij quasi als een gedetacheerde autoriteit functioneren, naast de staat.

Hierdoor dienen de bendes wel degelijk als actor in de zin van artikel 48/5 §1 te worden beschouwd.

[...]

(Georgetown Institute for Women, Peace and Security, Gang violence as Armed Conflict: a new perspective on El Salvador, <https://giwps.georgetown.edu/wp-content/uploads/2018/12/Gang-Violence-as-Armed-Conflict.pdf>)

De algemene situatie in El Salvador is uiterst problematisch.

Het bendegeweld is op een zodanig niveau dat iedereen er slachtoffer van kan zijn, waardoor de criteria van gewapend conflict, conform artikel 48/8 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet vervuld zijn.

Uw Raad oordeelde eveneens reeds dat:

[...]

Indien Uw Raad van mening is dat het niveau van geweld in El Salvador niet als willekeurig geweld kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de wet van 1 5.12.1980, dient men te benadrukken dat verzoekster in casu een duidelijk risicoprofiel (verschillende zelfs) bekleedt, behorend tot een risicogroep geïdentificeerd door de UNHCR, waardoor zij persoonlijk en geïndividualiseerd gevisieerd wordt door haar belagers conform artikel 48/4 a en b.

2.2. Gebrek aan plaatselijke bescherming»

Ook de International Crisis Group bevestigt deze bevindingen en merkt op dat het antwoord van de lokale autoriteiten beperkt blijft tot gewelddadig optreden, waardoor het fenomeen niet wordt verholpen en in geen geval een vreedevol klimaat wordt bereikt:

[...]

International Crisis Group, *El Salvador's politics of perpetual violence*, 19.12.2017,

<https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/central-america/el-salvador/64-el-salvadorspolitics-perpetual-violence>

De organisatie is van mening dat het bendegeweld met al zijn neveneffecten een gepast antwoord vraagt van de lokale autoriteiten en een volledige herziening van het klassieke gewelddadige optreden hiertegen.

Bescherming zoeken bij de autoriteiten is hierdoor geen optie. Dit wordt verergerd door de algemeen geldende corruptie, welbekend in heel Latijns-Amerika:

[...]

(RVV 243 676 van 5 november 2020)

Om bovenstaande redenen kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoekster, in haar individuele geval en met de gegeven omstandigheden, ruimschoots aantoonde geen bescherming te hebben verkregen,

rekening houdend met het feit dat de bewijsstandaard hierin laag is en zij zowel de klachten (zonder resultaat) neergelegd als algemene informatie die haar verklaringen bevestigt.

2.3. Gevaar in geval van terugkeer

Men dient eveneens de aandacht van Uw Raad te trekken op het feit dat meer en meer rapporten getuigen

over het feit dat terugkerend Salvadoranen, na een weigering van asielaanvraag te hebben verkregen, een risico lopen voor hun leven.

Zo stelt het rapport van Human Rights Watch vast dat:

[...]

(HRW, *Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020, <https://www.hrw.org/report/2020/02/05/deported-danger/united-statesdeportation-policies-expose-salvadorans-death-and>)

Dit onderwerp wordt niet behandeld door verwerende partij. Waar meerdere rapporten dus vaststellen dat de terugkeer van Salvadoranen hun leven kan kosten, blijft verwerende partij in gebreke aan te tonen dat dit niet het geval zal zijn voor verzoekster.

Ons inziens loopt verzoekster wel degelijk het risico gevaar te lopen in geval van terugkeer en opnieuw bedreigd te worden door dezelfde belagers. Het feit dat zij haar asielrelaas reeds uit de doeken heeft gedaan bij de Belgische autoriteiten maakt haar nog kwetsbaarder bij de bendes die tijdens de procedure werden geciteerd.

Bovenvermeld rapport bevestigt deze bevinding:

[...]

(HRW, *Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020, <https://www.hrw.org/report/2020/02/05/deported-danger/united-statesdeportation-policies-expose-salvadorans-death-and>)”

In uiterst ondergeschikte orde vragen ze de vernietiging van de bestreden beslissingen.

4. De aanvullende nota

4.1. De verwerende partij maakt op 11 oktober 2021 een aanvullende nota in elk dossier over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021;
- COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020.

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen

waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partijen laten verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander

bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoeksters vrezen bij een terugkeer naar El Salvador gedood te worden door bendeleden daar ze al meermaals bedreigd werden.

Voor de samenvatting van verzoeksters' vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeksters.

8.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veel voorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *"El Salvador: Veiligheidssituatie"* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het

gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"; "*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*"; "*Depending on the particular circumstances of the case (...)*", p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoeksters om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeksters om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten hun individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeksters dienen in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoeksters om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

8.3. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming brengen verzoeksters de volgende documenten bij: hun paspoorten, hun identiteitskaarten, verpleegsterskaart van eerste verzoekster, een email in verband met het diploma van tweede verzoekster, een klacht over de verdwijning van de neef van tweede verzoekster; een artikel over de moord op de oom van tweede verzoekster, de tewerkstellingsovereenkomst van tweede verzoekende partij, drie attesten van opleiding Frans van tweede verzoekende partij en medische documenten van een andere dochter van eerste verzoekster.

De paspoorten, identiteitskaarten en de vluchtgegevens hebben betrekking op identiteitsgegevens en de reisweg, gegevens die in deze stand van zaken niet betwist worden. Het gegeven dat eerste verzoekster verpleegster is en het opleidingsniveau van tweede verzoekster wordt evenmin betwist. Op basis van de bijgebrachte informatie blijkt dat het profiel van verpleegster op zich echter niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In hun verzoekschriften brengen verzoeksters artikelen bij die aantonen dat bepaalde corrupte hospitaaldirecteuren bendeleden helpen, dat bendeleden soms gebruik maken van afspraken in publieke ziekenhuizen om berichten over te brengen naar andere bendeleden, deze informatie laat niet toe anders te oordelen. Uit deze artikelen kan geenszins afgeleid worden dat het profiel van verpleegster an sich voldoende is om te concluderen dat zij louter omwille van haar tewerkstelling an sich wordt blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade loopt.

De opleidingsattesten Frans en de tewerkstellingsovereenkomst in België, evenals de medische documenten van verzoeksters andere dochter hebben geen betrekking op hun vluchtmotieven.

Gelet op de klacht met betrekking tot de verdwijning van de neef van de tweede verzoekende partij en het artikel omtrent de moord op haar oom samen genomen met hun verklaringen omtrent deze

gebeurtenissen, worden deze gebeurtenissen an sich niet betwist. Echter op basis van de verklaringen van verzoeksters blijkt niet verzoeksters ten gevolge hiervan persoonlijke problemen hebben ondervonden. Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *“Wanneer uw dochter gevraagd werd of jullie problemen kenden door de verdwijning van uw neef, antwoordde ze van niet. Wat haar oom betreft, stelde ze dat de benedeleden familieleden beginnen lastigvallen als ze niet krijgen wat ze willen van de persoon in kwestie. Aangezien u goed bevriend was met uw neefjes en nichtjes denkt ze dat er met jullie iets gebeurd zou zijn als jullie er nog waren (CGVS xxx, p. 15). Het gaat hier dus louter om een hypothetische vrees. Bovendien blijken jullie na zijn overlijden in januari 2018 en jullie vertrek in respectievelijk december 2018 en september 2019 ook geen concrete problemen hierdoor te hebben gekend. Jullie laten dus na concreet aan te tonen door deze gebeurtenissen zelf een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade te hebben.”* De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen een inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeksters voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

8.4.1. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden in zoverre in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van twee kinderen van eerste verzoekster niet automatisch volgt dat verzoeksters zelf nood hebben aan internationale bescherming. De Raad herinnert er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*.

Het is inderdaad ook zo dat twee andere kinderen van eerste verzoekster ook verwezen hebben naar de telefonische afpersing en doodsbedreiging die eerste verzoekster gekregen heeft. Echter, deze telefonische afpersing en doodsbedreiging waren niet hun enig vluchtmotief, en evenmin hun hoofdmotief (zie administratief dossier verzoekers, map 6 landeninformatie, stuk 2, 3 en 4). Voorts werden deze kinderen van eerste verzoekster respectievelijk op 27 april 2018 en 16 februari 2018 als vluchteling erkend. Daargelaten de vraag of de telefonische afpersing en doodsbedreiging in maart 2017 of vroeger gebeurd zijn, blijkt uit de verklaringen van verzoeksters dat na dit voorval dochter I. een politieagent gecontacteerd heeft die een onderzoek gevoerd heeft, hen geïnformeerd heeft dat de beller een bendelid was die in de gevangenis in Mariona zat, dat eerste verzoekster nadat ze deze informatie had gekregen stopte met haar job in een zelfstandige kliniek en werd ze overgeplaatst van de Unidad de

salud van Nuevo Cuscatlan naar die in Antiguo Cuscatlan. Alhoewel eerste verzoekster dit bedrag nooit betaald heeft en steeds in dezelfde woning is blijven wonen (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO] eerste verzoekster, p.3) en nog enkele dagen verder werkte in de kliniek (NPO eerste verzoekster, p. 14), is er niemand naar hun huis gekomen, werd er geen gevolg gegeven aan de bedreigingen en werden ze hierna ook niet meer gecontacteerd. Daargelaten de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, blijkt in elk geval niet dat deze voorgehouden bedreiging nog actueel zou zijn. Hieruit kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, afgeleid worden.

8.4.2. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst eerst verzoekende partij nog naar andere gebeurtenissen die ze in El Salvador zou hebben meegemaakt. Hieromtrent wordt op goede gronden in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat: *“Wat de overige incidenten betreft die u meemaakte bij de uitvoering van uw beroep moet vastgesteld worden dat deze onvoldoende ernstig zijn. Bij het incident in El Tanque in september van 2018, werd u louter gevolgd en in de gaten gehouden door twee jongens en wandelden jullie vervolgens terug weg (CGVS p. 11 en 16). Gevraagd of u hierdoor nadien nog problemen kende, begint u te vertellen over een ander incident dat ervoor, in juni van 2018, plaatsvond en waarbij u door een persoon met een schotwond die u moest verzorgen gevraagd werd naar een bepaalde nickname. U antwoordde dat u niet wist of die persoon gekomen was. Vervolgens stelt u dat u bang was dat mensen u buiten zouden opwachten omdat u iemand van een andere bende had verzorgd (CGVS, p. 16). Dit is echter louter een hypothetische vrees, die u niet verder staft. Bij het derde concrete incident in El Espino had dit enkel tot gevolg dat jullie weg moesten gaan uit deze zone. Bovendien werden jullie na deze gebeurtenis niet langer naar deze zone gestuurd. Gevraagd naar verdere problemen met deze personen, stelt u dat u de persoon die het meest agressief was later moest verzorgen en dat dat niet goed voelde (CGVS, p. 16-17). Deze gebeurtenissen tonen niet aan dat u geïsoleerd werd door de bendeleden, maar zijn uitingen van de algemene bendeaanwezigheid in El Salvador. Deze gebeurtenissen tonen aldus niet aan dat u een reëel risico loopt op ernstige schade.”*

8.4.3. Tweede verzoekster verklaart dat toen een collega verdwenen was, en zij deze collega trachtte te vinden, ze door bendeleden benaderd werd om dit niet te doen. Zij heeft hier onmiddellijk gevolg aangegeven. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij door bendeleden persoonlijk geïsoleerd werd.

8.4.4. Waar verzoeksters in het verzoekschrift betogen dat niet enkel de verschillende vluchtmotieven an sich moeten beoordeeld worden, maar dat men rekening dient te houden met de frequentie van incidenten en het geheel ervan, wijst de Raad erop dat de door verzoeksters aangevoerde elementen die besproken werden in punt 8.4.2. en 8.4.3. aantonen dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat verzoeksters als gevolg van deze feiten verdere ernstige problemen kregen met bendeleden. De Raad wijst erop dat deze gebeurtenissen kaderen in de algemene veiligheidssituatie die El Salvador kenmerkt en die betreurenswaardig zijn maar die, zelfs als ze cumulatief worden gezien, niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

Voor zover kan worden aangenomen dat verschillende incidenten en gebeurtenissen, samen genomen met de algemene veiligheidscontext in El Salvador, verzoeksters angst en aanzienlijke ongerustheid bezorgen, verandert dit niets aan het feit dat de door verzoeksters aangehaalde omstandigheden, zelfs als ze cumulatief worden gezien, onvoldoende ernstig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd zodat hun enkele gemoedstoestand niet kan volstaan om aan te tonen dat zij nood hebben aan internationale bescherming. Een gevoel van aanzienlijke of verhoogde ongerustheid en angst kan verder niet op ernstige wijze worden gelijkgesteld met vervolging, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing; dit zijn allemaal begrippen die slaan op mishandelingen die een minimumniveau aan hardheid bereiken en betrekking op werkelijke lichamelijke schade of intens fysiek of geestelijk lijden, *quod non in casu* (zie EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52).

In zoverre verzoeksters menen dat het subjectieve element van hun angst niet in aanmerking wordt genomen en beoordeeld, merkt de Raad op dat het UNHCR *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees”* duidelijk stelt dat een gegronde vrees naast het subjectieve element ook een objectief element vereist in de vorm van een objectieve situatie, en dat beide elementen in aanmerking moeten worden genomen. Op analoge wijze, herhaalt de Raad dat een subjectieve vrees enkel relevant is

wanneer er een objectieve basis is, met name zwaarwegende gronden, die het bestaan van een reëel risico op ernstige schade onderbouwen, wat in deze niet het geval is.

Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar El Salvador ernstige problemen zouden kennen met bendeleden. Er blijken onvoldoende elementen die de gegrondheid van verzoeksters' voorgehouden vervolgingsvrees op gegronde wijze onderbouwen, en evenmin zijn er zwaarwegende gronden die het bestaan van een objectief gevaar, dit is een reëel risico in hoofde van verzoeksters bij terugkeer naar El Salvador, aantonen.

8.5. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeksters in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeksters er niet in slagen om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade.

Waar verzoeksters in hun verzoekschrift stellen dat zij uit El Salvador vluchtten omwille van problemen met de bendeleden volgt uit wat voorafgaat dat zij geen actuele bende problemen aannemelijk weten te maken. Er blijkt dan ook niet dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, noch maken zij een individueel risico verbonden aan enig ander profiel aannemelijk. Zij maken evenmin aannemelijk dat zij kwetsbaar zouden zijn voor persoonlijke wraak door iemand die banden heeft met bendes.

8.6. Het door verzoeksters aangekaarte geweld tegen vrouwen in El Salvador, betreft informatie die algemeen van aard is. De Raad benadrukt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht doch dat uit de landeninformatie niet blijkt dat alle vrouwen in El Salvador een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020, p. 19-20). Een groepsvervolging van vrouwen blijkt niet waardoor, zoals in de UNHCR-richtlijnen zelf wordt benadrukt, het risico afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, *in casu* het specifiek profiel of de specifieke omstandigheden van de betrokken vrouw, en *in concreto* moet worden aangetoond (p. 36-37). Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij vrouwen zijn, volstaat dan ook niet om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeksters vast te stellen. Verzoeksters brengen geen concrete elementen aan die er op wijzen dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden dan wel andere individuele omstandigheden als vrouw een gegronde vrees voor vervolging hebben. Verzoeksters komen niet verder dan het louter poneren van een vrees en het lopen van een risico.

8.7. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een gegronde vrees op vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeksters slagen hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeksters ernstige problemen heeft gekend met bendes in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden gevisieerd worden door de bendes. Dat zij hun vluchtrelaas uit de doeken hebben gedaan bij de Belgische autoriteiten kan niet beschouwd worden als een factor die hen kwetsbaar zullen maken bij terugkeer, daar zij niet aantonen dat er benedeleden op de hoogte zouden zijn van hun verzoek om internationale bescherming of de motieven ervan. Voor het overige beperken verzoeksters zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zullen worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waaruit zij citeren gaat grotendeels over personen die over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Hierboven werd al vastgesteld dat er kan worden geconcludeerd dat verzoeksters niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij zich openlijk verzet hebben tegen de bende of dat zij ernstig bedreigd werden. Zij tonen dus allerminst aan dat zij behoren tot de groep terugkeerders met een specifiek profiel of dat zij een verhoogd risico lopen op stigmatisering of discriminatie.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoeksters bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters' verblijf in België voor de duur van de procedure om internationale bescherming als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als een persoon die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeksters bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeksters nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

8.8. Gelet op het voorgaande en om de hierboven vermelde redenen kunnen verzoeksters niet worden bijgetreden in zoverre zij menen dat verwerende partij door verzoeksters het voordeel van de afgeleide vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus te ontzeggen het principe van gezinseenheid en artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn heeft geschonden. Uit artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn kan overigens geen afgeleide vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus worden afgeleid, maar slechts de verplichting voor lidstaten om ervoor te zorgen dat het gezin wordt in stand gehouden en te waarborgen dat bepaalde voordelen aan gezinsleden van vluchtelingen die zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van deze status voldoen, waaronder een verblijfstitel worden gewaarborgd.

In zoverre verzoeksters door het bijbrengen van medische documenten van de dochter van eerste verzoekster die reeds in België is erkend als vluchteling, willen aantonen dat er in bepaalde mate een afhankelijkheidsrelatie tussen hen bestaat, wijst de Raad er op dat uit niets blijkt dat de mate van afhankelijkheid van eerste verzoeksters dochter verband zou houden met een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeksters. Dit houdt geen verband met de beschermingsgronden in de Belgische Vreemdelingenwet. Zoals hoger aangehaald kan uit artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn geen afgeleid recht op internationale bescherming worden afgeleid voor gezinsleden of andere naaste verwanten die zelf niet voldoen aan de criteria voor het bekomen van internationale bescherming en hebben lidstaten slechts de plicht te waarborgen dat deze gezinsleden toegang hebben tot de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen. Volgens overweging 38 van de Kwalificatierichtlijn moeten Lidstaten *“bij besluiten over het recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”* ter dege rekening houden met bijzondere omstandigheden die bestaan in geval van afhankelijkheid van de persoon die internationale bescherming geniet van naaste verwanten die reeds in de lidstaat aanwezig zijn en die geen familielid zijn van die persoon. Het begrip “gezinsleden” in de Kwalificatierichtlijn dient volgens overweging 19 van deze richtlijn te worden verruimd en moet hierbij rekening worden gehouden met *“verschillende vormen van afhankelijkheid”*. Evenwel volgt uit artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, samen gelezen met de aangehaalde overwegingen, geen verplichting voor de Lidstaten om deze beoordeling in het kader van deze besluiten over het recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn, te laten uitvoeren door de asielinstanties en behoort dit ook volgens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet niet tot de bevoegdheden van de commissaris-generaal. Het staat in dit verband verzoeksters vrij om de voorziene verblijfsprocedures in de Vreemdelingenwet aan te wenden die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België omwille van de gezinssituatie.

8.9. Het geheel aan documenten en verzoeksters' verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeksters op grond van de door hen aangehaalde vluchtmotieven geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken.

Met het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het poneren van een vrees voor vervolging, brengen verzoeksters geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die bovenvermelde bevindingen in een ander daglicht stellen.

8.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeksters bij terugkeer naar El Salvador zullen worden vervolgd of geïsoleerd.

8.11. Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4,

§ 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire”, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeksters brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhalen in hun verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

10. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoeksters werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. X; RvS 12 maart 2008, nr. X).

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeksters niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

14. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS